

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 14/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti MAKS-D, s. r. o., M. R. Štefánika 1, Nováky, IČO 36 332 534, zastúpenej Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK & Partners, s. r. o., Žižkova 4E, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Nižník, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 18/2018 z 12. júna 2019 (pôvodne pod sp. zn. Rvp 1684/2019) a sp. zn. 3 Sžfk 30/2019 z 22. júla 2019 (pôvodne pod sp. zn. Rvp 1685/2019) a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti MAKS-D, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. septembra 2019 doručené ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti MAKS-D, s. r. o.,

M. R. Štefánika 1, Nováky, IČO 36 332 534 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 18/2018 z 12. júna 2019 (pôvodne pod sp. zn. Rvp 1684/2019) a sp. zn. 3 Sžfk 30/2019 z 22. júla 2019 [(pôvodne pod sp. zn. Rvp 1685/2019) ďalej len „napadnuté rozsudky“].

2. Ústavný súd na neverejnom zasadnutí pléna 20. novembra 2019 rozhodol uznesením č. k. PLs. ÚS 25/2019-7 o spojení ústavných sťažností sťažovateľky na spoločné konanie, aplikujúc § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov a čl. II bodom 10 rozvrhu práce z dôvodu, že obe vychádzajú z obdobných skutkových a právnych dôvodov a smerujú proti identickému orgánu verejnej moci (najvyššiemu súdu, pozn.).

3. Z obsahu oboch sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa žalobami podanými na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti v žalobách označených rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorými potvrdil rozhodnutia správcu dane o určení rozdielu v sume nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia marec 2016 v sume 25 408,45 € a máj 2017 v sume 10 000 €. Krajský súd v oboch prípadoch rozhodol svojimi rozsudkami v prvom prípade rozsudkom sp. zn. 13 S 7/2018 zo 16. mája 2018, v druhom prípade rozsudkom sp. zn. 13 S 44/2018 z 13. februára 2019 tak, že žaloby sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka proti označeným rozsudkom súdu prvej inštancie podala kasačné sťažnosti, o ktorých rozhodol najvyšší súd svojimi napadnutými rozsudkami. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach zopakovala svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutými rozsudkami bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

4. Sťažovateľka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stoja rozsudky súdu prvej inštancie, ako aj napadnuté rozsudky najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd nesprávne jej veci posúdil. Argumentuje tým, že krajský súd, ako aj najvyšší súd nedal relevantné odpovede na jej zásadné námietky, teda že napadnuté rozsudky sú arbitrárne, porušujúce jej označené základné právo na súdnu ochranu podľa ústavy. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd sa „*vôbec nevysporiadal s otázkou nezákonného získavania dôkazov zo strany správcu dane, čo bolo v rámci kasačnej sťažnosti vytknuté*“. Záver súdu, že sťažovateľka bližšie nekonkretizovala získavanie informácií vzťahujúcich sa na predmetný prípad zamestnancami správcu dane mimo postup miestneho zisťovania, podľa názoru sťažovateľky neobstojí a neospravedlňuje pasivitu súdu, ktorý mal uvedený nedostatok dostatočne špecifikovaný v kasačnej sťažnosti preskúmať, keďže disponoval súdnym spisom vrátane daňového spisu. Sťažovateľka je tiež toho názoru, že napadnuté rozsudky najvyššieho súdu sú arbitrárne, pretože v nich absentuje riadne odôvodnenie svojho právneho názoru. Vychádzajúc z tvrdenej nezákonnosti postupu správcu dane, sťažovateľka argumentačne dospieva k záveru o ústavnej neudržateľnosti oboch napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, ktorý neposkytol ochranu jej označenému základnému právu na súdnu ochranu.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka v oboch prípadoch zhodne navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi v takomto znení:

„S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, sťažovateľ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžfk/18/2018 zo dňa 12. 06. 2019 zrušil, pretože nie je riadne odôvodnené a vrátil mi vec na ďalšie konanie.“

a

„S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, sťažovateľ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžfk/30/2019 zo dňa 22. 07. 2019 zrušil, pretože nie je riadne odôvodnené a vrátil mi vec na ďalšie konanie.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

13. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

14. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutých rozsudkov, ktorý nedal ústavne konformné odpovede na jej zásadné námietky.

15. Ústavný súd, vychádzajúc z mantinelov svojich možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa oboznámil s tými časťami odôvodnenia

namietaných rozsudkov najvyššieho súdu, ktoré boli pre posúdenie dôvodnosti sťažností podstatné. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojich rozsudkov reagoval na relevantné námietky sťažovateľky, ktorá zastávala názor, že uvedením obchodného mena a loga sťažovateľky na rally automobile na regionálnych pretekoch (v oboch prípadoch, pozn.) je dostatočne zabezpečená jej pozitívna prezentácia, ktorá mala za cieľ informovať širokú verejnosť o existencii sťažovateľky, osloviť nových zákazníkov a obchodných partnerov tým, že vychádzajúc z rozhodných skutočností, a to uvedenia obchodného mena a loga sťažovateľky na pretekárskom aute na regionálnych pretekoch, ktorá podniká na trhu strojno-technickými zariadeniami, ako sú potrubné rozvody, nespĺňa kritériá reklamy, pretože nemá vypovedaciu hodnotu k nejakému výrobku alebo službe, navyše cena za takéto uvedenie loga v prvom prípade jednorazovo v sume 50 000 € a v druhom prípade 10 000 € mesačne bez ohľadu na počet prezentácií nasvedčuje, že v skutočnosti išlo o poskytnutie sponzorského príspevku na podporu automobilového športu, keďže v oboch prípadoch konštatoval, že *„platiteľ nepreukázal ako a či použil predmetné plnenie na svoje dodávky tovaru a služieb ako platiteľ, nebola splnená jedna z podmienok na odpočítanie dane uvedená v §49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH“*.

16. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne konformne a zrozumiteľným spôsobom reagoval na argumentáciu sťažovateľky o plneniach, ktoré považovala za reklamu. Ústavný súd konštatuje, že z kontextu prípadu a rozhodujúcich skutočností vyplýva, že je ústavne udržateľný právny záver, že v skutočnosti išlo o sponzorské príspevky, ktorým bol sledovaný iný účel (informovanie, pozn.), ako by to bolo v prípade reklamy (podpora predaja tovaru, služieb). Samotné zobrazenie obchodného mena a loga bez ďalšieho za daných okolností skôr zodpovedá informovaniu potenciálnych zákazníkov o existencii spoločnosti a šíreniu dobrého mena. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o údajnom procesnom pochybení správcu dane pri získavaní informácií mimo postup miestneho zisťovania vznesenej v kasačnej sťažnosti (sťažovateľka v sťažnosti netvrdila, že by ju uplatnila už v správnej žalobe, pozn.), najvyšší súd v prípade svojho rozsudku sp. zn. 3 Sžfk 30/2019 z 22. júla 2019 v bode 7 odôvodnenia konštatoval, že ide o bližšie nekonkretizované tvrdenie. K tejto námietke sťažovateľky, ktorá mala údajne zakladať arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že ostala len

v rovine ničím nepodloženého tvrdenia, pretože sťažovateľka ani v konaní pred ústavným súdom ničím nepreukázala opak, napr. predložením kópie kasačnej sťažnosti, z obsahu ktorej by vyplývalo, že námietka bola dostatočne konkretizovaná. Navyše, v správnom súdnictve aj predtým (pozri § 250h ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, pozn.), podobne aj v súčasnosti, platí koncentračná zásada vyjadrená v § 441 zákona č. 162/2005 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorej v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd bez bližšieho skúmania osobitne prísnej koncentračnej zásady v daňovom konaní konštatuje, že námietka sťažovateľky bola *prima facie* vznesená neskoro a navyše nie je ani ničím podložená, a preto ju ústavný súd hodnotí ako nedôvodnú.

17. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že z obsahu napadnutých rozsudkov sa presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v napadnutých rozsudkoch dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadov a relevantných právnych noriem.

19. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozsudkov, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

20. Ústavný súd nad rámec dôvodov odmietnutia sťažností sťažovateľky konštatuje, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, predložila vo svojich sťažnostiach ústavnému súdu nedostatočné a nevykonateľné konečné návrhy, t. j. petity, v rámci ktorých nežiadala vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, žiadala len zrušiť napadnuté rozsudky. Ústavný súd, sledujúc hospodárnosť konania, upustil od odstraňovania týchto nedostatkov sťažností, pretože ani ich odstránenie by nemohlo viesť k iným rozhodnutiam o sťažnostiach sťažovateľky.

21. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnostiam vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu